

[Else Zeuthen.]

højere grad end før muliggør inddragelse af sagkyndig medhjælp.

Må jeg blot i forbindelse med de mange ankeinstanser foreslå, at det endnu tydeligere, end tilfældet er, fastslås i loven, at enhver kendelse skal ledsages af en tydelig meddelelse til de pågældende om, hvilken instans sagen kan indbringes for. Jeg kan her henvise til professor Poul Andersens værk „Dansk Statsforfatningsret“, side 502, hvor dette netop fremhæves som en betydningsfuld demokratisk foranstaltning.

Bortset fra disse betragtninger vil jeg gerne sige, at det foreliggende lovforslag rummer en række synspunkter og lægger delvis nye linjer an, som vi fra mit partis side ser med sympati på. Udadtil vil man måske nok fæstne sig mest ved oprettelsen af en domstol for børne- og ungdomsforsorgen, der skal træde i stedet for den adgang til at indbringe landsnævnets kendelser for de almindelige domstole, som vi indførte i 1954. Det skete jo i forbindelse med den omstændighed, at sager om administrativ frihedsberøvelse i al almindelighed skulle kunne gå til domstolene. Jeg vil gerne ligesom flere af de foregående ærede ordførere sige, at jeg ikke føler mig overbevist om, at disse sager om børns og unges fjernelse fra hjemmet virkelig er administrativ frihedsberøvelse, i hvert fald ikke når det gælder børn under 18 år. Men dette betyder jo ikke — i hvert fald efter min opfattelse — at det ikke kan være udmærket godt at oprette en sådan børnedomstol til endelig afgørelse af disse ofte meget omstridte sager.

Den højtærede socialminister har jo imidlertid ment at burde bevare landsnævnet som første instans til afgørelse af børneværnsudvalgenes sager angående fjernelse fra hjemmet, og man må jo derfor mene, at forskellen i sagernes behandling vel næppe bliver så stor, selv om man måske vil få nogle flere indbringelser for børnedomstolen, end man nu har for de almindelige domstole.

I administrationsudvalget har der som bekendt været delte meninger om, hvorvidt man skulle blive ved det nuværende eller oprette en ny særdomstol, om man ikke fik den bedste retsbeskyttelse for de på-

gældende forældre eller børn, hvis den juridiske sagkundskab alene afgjorde disse spørgsmål. Spørgsmålet er, om dette bliver det bedste, eller det bliver en bedre ordening, hvis man prøver at drage også anden sagkundskab ind i selve domstolen, hvis man altså til domstolen, således som den højtærede socialminister foreslår, knytter som dommer en psykiatrisk og en socialpædagogisk sagkyndig.

I det radikale venstre mener vi, at særdomstolen bedst vil kunne tilgodese de mange menneskelige synspunkter, der nødvendigvis må spille en afgørende rolle i disse sager; vi mener tillige, at der derved sikres en ensartet afgørelse i alle sager — i hvert tilfælde en mere ensartet afgørelse, end man har nu, hvor sagerne går til de mange underrettsdommere landet over. Vi kan derfor give vor principielle tilslutning til forslaget herom.

For øvrigt indeholder det foreliggende lovforslag, som jeg sagde før, en række nye synspunkter, der efter vor mening er forbedringer. Der er hele vejen igennem en større forståelse af den psykologiske baggrund for denne problemkreds. Det fremhæves, at børneværnsudvalgenes medlemmer skal vælges blandt sådanne af kommunens beboere, som må formodes at have indsigt i børne- og ungdomsforsorg, og det behøver jo ikke at betyde, at man ikke også kan tage hensyn til de synspunkter, som det ærede medlem fru Edel Saunte fremhævede: at det skulle være almindelige borgere i kommunen.

Så fremhæves det endvidere, at disse børneværnsudvalg skal bestå af både mænd og kvinder. Jeg tror ikke, at dette med kvinder var fremhævet i den tidligere lov, men jeg finder det i hvert fald betydningsfuldt, at det nu kommer med. Denne bestemmelse kan måske bidrage til, at vi får en mere ligelig fordeling af mænd og kvinder i børneværnsudvalgene.

Det fremhæves endvidere, at psykiatrisk, psykologisk eller pædagogisk bistand kan stilles til rådighed for udvalgene, og at de folk, der bruges som undersøgere, fortrinsvis bør være socialrådgivere. Der henvises også specielt til embedslægens medvirken ved sagens undersøgelse.

Efter min mening er alle disse foranstaltninger betryggende med hensyn til at få